

Пашата и го накарала да заговори. Следъ като пилъ кафето си и запушилъ съ чубука си, Рустемъ Паша откъслечно нахвърлилъ мисли за причината на тѣгата си: той билъ повиканъ набързо да замине за Цариградъ, викалъ го Султанътъ, обаче, въ съпроводителното писмо не се разбираше причината на това бързо и належащо отиване. Това причинило най-различни тълкувания и предположения на Пашата. Хитритъ Орѣховски първенци и старейшини, обаче, успѣли да го успокоятъ: — Богъ е милостивъ, казали му — ще закриля тия, които Той е предопредѣлилъ за голѣмо служене на народа и държавата. Тѣ му предвѣщали блѣскавъ успѣхъ въ бждещата работа. Рустемъ Паша, доволенъ отъ гостоприемството и утехата, се развеселилъ и на другата сутринъ, на трѣгване, при хубавото време, тържествено далъ дума: да направи нѣщо за тоя край и неговото християнско население, защото отъ все сърдце билъ доволенъ отъ приема, който му отдали Орѣховчани. Следъ като пристигналъ при Султана въ Цариградъ и се явилъ при него, останалъ крайно изненаданъ и смутенъ отъ почеститѣ, съ които го обсипалъ султанъ Сюлейманъ, като го назначилъ Великъ Везиръ въ Империята си и предложилъ ръката на дъщеря си Хаише Султание да стане негова съпруга. Рустемъ приелъ да стане зетъ на султана. За зестра султанъ Сюлейманъ му предложилъ много пари, богати дарове и богати имения. Рустемъ, обаче, билъ много скроменъ и отказалъ на султана богатитѣ дарове и излишнитѣ имения за въ полза на Империята. Той, обаче, замолилъ султана да му даде малкото селце Всяситай—Рахувиче — Срѣдна Орѣховица, което било частно султаново имение за зестра, като данѣцитѣ отъ населението — християнската рая, внася за Богоугодни джамии въ Мека и Медина.

Султанъ Сюлейманъ уважилъ молбата на скромния Рустемъ Паша, когото правилъ свой зетъ и Великъ Везиръ на своята империя и заповѣдалъ веднага да му се даде ферманъ, като същевременно къмъ малкото селце Рахувиче, прибавилъ земитѣ и населението на Рахувиче зюрь — Долна-Орѣховица, Лѣсковецъ и Арбанаси.

Така Рустемъ Паша си изпълнилъ дадената дума и извършилъ благодеяние за Орѣховица въ ония черни години на робство. Съ тоя ферманъ се дали известни права и привилегии на християнската рая, който гарантиралъ отчасти живота въ това малко поселище и му далъ условие за сравнително по-спокойно развитие, по-добъръ и по-сносенъ животъ подъ робството.

Говори се, че тоя ферманъ често пѣти е спасявалъ мѣстното население и околността отъ кърджалийскитѣ налитания и грабежи, тъй като въ него е било казано, че частъ отъ приходитѣ на раята християни се събирали за вна-